

do vlastnictví žalovaných; tím octl se v prodlení se své strany a nesplnil úplatnou smlouvu v náležitě době a tak, jak bylo smluveno (§ 918 obč. zák.). Jest se dále obíratí otázkou, zda se žalovaní zachovali podle § 918 obč. zák., při čemž se podotýká, že v tomto § se žádá, by strana, která chce od smlouvy odstoupiti, stanovila přiměřenou lhůtu k dodatečnému plnění, kdežto v případech, které jest posuzovati podle čl. 356 obch. zák. stačí, by se přiměřená lhůta prostě poskytla. Žalovaní ani netvrdí, že se zachovali podle § 918 obč. zák. Jest sice z jejich dopisu bez data žalobci před vánocemi 1925 zasláního patrné, že žalovaní nechali uplynouti nějakou lhůtu po splatnosti, což by zajisté stačilo, kdyby věc bylo posuzovati podle čl. 356 obch. zák.; avšak v případě, o nějž tuto jde, to nestačí, ježto žalovaní, hodlající od smlouvy odstoupiti, měli stanoviti přiměřenou lhůtu k dodatečnému plnění; neučinili-li tak, nemohl jich jednostranný projev, že následkem prodlení žalobcova odstupují od smlouvy, vésti k zrušení smlouvy, a žalobce nepozbyl nároku na primární smluvní plnění, t. j. na dodání nábytku v ceně 20.000 Kč. Jest tedy žalobní nárok v zákoně odůvodněn, i bylo vyhověti dovolání tak, jak se stalo, při čemž se podotýká, že zároveň do výroku rozsudečného pojato bylo i rozhodnutí o určovacím návrhu, které soud první stolice pojal pouze do důvodů svého rozsudku. Že školní lavice pokládati jest za nábytek po rozumu citované směnné smlouvy, netřeba vzhledem k jejímu znění blíže odůvodňovati.

Čís. 7852.

Šekový zákon ze dne 3. dubna 1906, čís. 84 ř. zák.

Úřední pečeť šekové účtárny doplněnou datem a šifrou úředníkovou dlužno klásti na roveň trasátovu podpisu ve smyslu § 16 čís. 2 zák. Vytisknuté a přilepené potvrzení šekového úřadu rovná se prohlášení napsanému na šek.

(Rozh. ze dne 9. března 1928, Rv I 322/28.)

Proti šekovému platebnímu příkazu vznesl žalovaný námitky, jimž procesní soud první stolice nevyhověl a ponechal šekový platební příkaz v platnosti. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil mimo jiné z těchto důvodů: Jak plyne z potvrzení poštovního úřadu šekového ze dne 25. května 1927, jest šek úřadem tím opatřen vytištěním prohlášením a též razítkem s datem a jest toto ověřeno též šifrou, tak že jest plně vyhověno předpisu § 16 čís. 2 šek. zákona (§ 886 poslední věta obč. zák.). Proto jest námitka odvolatelky o nedostatku na prohlášení tím vyvrácena. Dotčené razítko spojuje prohlášení se šekem a jest tím též na šeku vystaveno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Co do výkladu § 16. čís. 2 šekového zákona pro tento případ souhlasí dovolací soud s právním názorem odvolacího soudu. Tento soud odůvodnil svůj názor poukazem k poslední větě § 886 obč. zák., dovolatelka poukazuje se dále na pravidla šekového řízení vydaná pro poštovní úřad šekový a jí zajisté známá, podle nichž úřad ten vrátí šek doručiteli, není-li úhrady. Jde o potvrzení účtového místa, jež klade § 16 v následovním odstavci na roveň prohlášení trasátovu žádanému pod čís. 2. Postup zachovávaný poštovním úřadem šekovým odpovídá proto předpisu § 16. šekového zákona, a jest úřední pečeť šekové účtárny doplněnou datem a šifrou úředníkovou kláští na roveň podpisu trasátovu tak jako vytištěné a přilepené potvrzení úřadu toho rovná se prohlášení napsanému na šek.

Čís. 7853.

Nároku proti obci na Moravě na náhradu škody ze zanedbání místní policie (neposypání náledí na přechodu po ulici z chodníku na chodník) nelze se domáhati pořadem práva.

(Rozh. ze dne 9. března 1928, R II 70/28.)

Žalobce domáhal se na moravské obci náhrady škody, kterou utrpěl tím, že, upadnuv při přechodu silnice v obci na náledí, zlomil si levou klíční kost, a přičítá vinu obci, protože nedala přechod s jednoho chodníku na druhý ani vyznačiti, ani pískem posypati, nepostarala se o to, by aspoň přechod byl posypán, nevykonávala patřičný dohled nad osobou, které svěřila posypávání chodníků a přechodů v zimě, a užila k tomu osoby nezdatné. P r v n í s o u d rozhodl ve věci mezitímním rozsudkem v ten rozum, že žalobní nárok není důvodem po právu, a odůvodnil to tím, že jde o veřejnou komunikaci a o zanedbání povinnosti vyplývající z výkonu místní policie nebo dohledu nad jejím výkonem, tedy o povinnost veřejnoprávní, uloženou obci v § 27 druhý odstavec čís. 3 a § 34 mor. ob. zřiz. ze dne 15. března 1864, čís. 4 z. z., a že není předpisu, který by ukládal obci na Moravě ručení za škodu, která by někomu vzešla za zanedbání místní policie, jak jest tomu v Čechách podle § 37 čes. ob. zřiz. ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák. O d v o l a c í s o u d zrušil rozsudek prvního soudu i řízení jemu předcházející pro zmatečnost a odmítl žalobu pro nepřípustnost pořadu práva, v podstatě z téhož důvodu, jehož použil první soud k věcnému rozhodnutí o žalobním nároku, a dodal, že žalobce ani netvrdil, že žalovaná obec zanedbala povinnost vyplývající z jejího práva vlastnického.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu ani té ani oné strany.

D ů v o d y:

Do usnesení odvolacího soudu stěžují si obě strany, žalovaná obec proto, že prý tento spor o náhradu škody náleží na pořad práva, protože